

NEZAPOMENUTELNÁ...

V Evropě je mnoho pohoří, mnoho přírodně a krajinně cenných území. Šumava, byť nepatří mezi nejvyšší, není tak dechberoucí jako skalní stěny Dolomit a po jejích vodách se neprohánějí bílé plachetnice jako po hladině Ženevského jezera, přesto: pro řadu z těch, co tu žili, co měli možnost ji poznat, je nezapomenutelná. Byť ne vždy pohostinná, často melancholická, temná a zamračená, umí se vrýt do srdce tak, že ti, co odtud odešli, po ní do konce svých dnů touží. Třeba Adalbert Stifter, Karel Klostermann, Josef Váchal, ale i Petra Klabouchová, jejíž šumavské detektivky v posledních měsících lámou žebříčky tuzemských literárních hitparád. Ti všichni tu žili, odešli a ve zbývajících dnech zpívali či zpívají písně o Šumavě.

Proč?

Protože srdce jim nedá jinak.

V šumavských kopcích, hlubokých údolích a řekách se dá najít cosi základního, co se dotýká samé podstaty našeho lidského bytí. Cosi, co zní člověku v kostech a nemáme pro to jméno. Cosi, co jsme kdysi zažili a co se vepsalo do historie našich buněk. Nemůžeme na to zapomenout a volá nás to k sobě zpátky. Karel Klostermann o tom psal jako o ztraceném ráji.

Je to zvláštní fenomén, tahle Šumava, o níž blouzníme, když v Čechách hledáme únik z reality.